

פּוֹלֵיטִיקָה

עתון-ריפורט בלתי תלוי לבקורת צבורית

שנה א' גליון א', יום א' ר' טבת תרצ"ז

עיריית ירושלים בלי יהודים

פרשת נשואיה וגירושיה של הגברת סימפסון

האבדה התהווה של „רמת-תהווה“ ?

זועת סדום

המשטרה מאשימה רופא בהחזקת צעירה חולת-רוח כלואה בלול הטרגדיה של חיה רוביזי חמצא את הדה בין כתלי בית המשפט

ידי רעל שמר של הדייר ליטבק ואשתו. מה קרה לחיה לא היה ידוע לה. כמה פעמים פנתה לדייר ליטבק וזה ענה לה, שחיה הלכה. מכיון שהברואה איבנה יד דע חיכן היא.

האשה פנתה אל הקונסול האמריקאי וגם זה החל בחפזים אחרי נתינתו. היה אולם גם לו ענה הדייר ליטבק, כי חיה עזבה את המוסד.

עד כאן דבריה של הגברת זוסל פרידמן.

אשה — אלחוט

בדרך כלל הנשים הזקנות — כן גם זוסל פרידמן — אוהבת לשוח עם הבריות מכל המצויק על למה וכל מכרית בכל רובי הארץ ידעו מדאגותיה לצעירה חיה רוביזי שנעלמה ואיננה.

עברו 8 חדשים ומחיה אין קול ואין עונה ומי ידע מה היה סופו של דבר אלמלא המקרה.

המשק החקלאי ברעננה

לדייר ליטבק ישנה נחלה ברעננה. את המשק בה נהל המו — אבי אשתו.

ולגברת פרידמן ישנם מכרים ברעננה: האדון ליבל קרולביצקי ואשתו חנה.

יום אחד נפגש ליבל קרולביצקי עם פיעל שכיר בעברדה. שם הפועל יוסף הרמן.

התחילה שיה רגילה: איפה עבדת קודם? כמה עשית? וכי. סיפור יסף הרמן כן כי לפני כן עבד במשקו של הדייר ליטבק.

התחילה שיה על הנושא הזה. ומכיון שהאלחוט בצורת זוסל פרידמן מסר למי

ידוע, שהתחיל לספל בה. הוא התחיל לרפאה בזריקות וכעבור זמן מה אספה לתוך בית-ההבראה שלה „בית שלוחיה“ שבקרבת הים. כשהתחלנו לבקרה בבית ההבראה — מספרת הגברת פרידמן — התחלנו להרגיש כי לא הכל כשורה. היא התחילה לפי חד מפנינה, שנאה איתנו ומיום ליום נעשה מצבה רע יותר. חששות שונים התעוררו בנו ודרשנו להוציאה מבית-ההבראה. אך לם לא הצלחנו.

אפטרופוס

בינתיים מינה הדייר ליטבק אפטרופוס על חיה. מכיון שלא היתה שפוייה בדעתה, אפטרופוס יח הוציא את הכספים שלה מן המשכנתאות שנתנה עליהן וישם אותן בבנק על שמה.

אינני יודעת מה שקרה אחר-כך. לאט לאט הורחקנו מעליה. הרופא אסר עלינו, וביהוד על גולדברג, לבוא לבקרה.

כפי שנודע לי כעבור זמן רב, לאחר שהתחלתי להתעניין שוב בדבר — הגיע כסום הכסף שלה לסך 970 לירות בערך, הכסף הופקד בבנק „אנגלו-פלשטינא“.

יום אחד באה חיה בליות איתו אשה (חיה) מספרת ברגעים שדעתה צלולה עליה. שהאשה הזו היתה הגברת ליטבק, אשתו של הרופא) והוציא מהבנק את כל הכסף.

דיכון הוא חכמה?

גברת פרידמן מספרת את כל הכתל שלות המאירעות כבלש מסקולגנדי-איד.

חיה ידעת שכעבור ימים אחדים הופקד כסום 900 לאמי באחד הבנקים בתיא על

מה מספרת הוקנה זוסל פרידמן?

הוקנה גרה בחדר קטן, די על די אמות. בביתה מסתובבת חיה רוביזי, כיום בת 27. והיא איננה שפוייה בדעתה. הוקנה מגלגלת את כל פרשת היסורים של צעירה זו.

לחיהלה ישנה דוד בתל-אביב. בת דוד זו הונכה יחד אתה באמריקה, וכאן בארץ התחתנה עם בעל בית מסחר זרז'יטיס מר גולדברג, מתל-אביב, רחוב הרצל 39. אחריו מות אמה נמצאה חיה אצל בת דודה.

הראש כואב

יום אחד התחילה חיה להרגיש כאבי ראש חזקים. היא היתה מדוכאה מאד ממות הוריה והיתה מדברת לעיתים קרובות כי חיה נמאסו עליה. משתתחילו כאבי הראש להציק לה — נבנסה יום אחד לדייר זכרון בתיא וזה בדקה ודרש ממנה, שתשלח אליו את בת-דודה.

— הצעירה חלה מאד. התקפת עצבים — הדייע הופא לבת-אחותה. — עליכם למסרה לספול רופא פסיכאטור.

בינתיים הלך מצבה של חיה הלוך ורע. חוד גדול תקפה שמה תשוקת כמו אמה.

והיות היא ירשה מהוריה כ-1500 לאמי — לא חסכו קרוביה כספים והביאה בפני דיר הרמן בירושלים וגם הוא יעץ למסרה לספול רופא-עצבים.

הענין מסתבך

בתל-אביב הקפו אותה התקפית ופעם נקרא אליה דיר ליטבק, רופא עצבים

ביום 9 לחודש זה נפגשו בבית המשט בתל-אביב, בפני מ. כ. היסופט הבריטי מר בודילי. כמה אנשים: אשת זקנה, רופא אים אחרים. צעירה בלתי שפוייה בדעתה, שוטרים וקצינים וכו'. כל אלה צריכים היו להופיע במשפט שהתביעה הכללית מופיעה בו בצורת קצינו משטרת תל-אביב, הנאשם: דיר ליטבק והסאר הם צדים. האשמה היא: החזקת אדם בכלא בלי כל סיבה לכך.

היות ובמשפט לא הופיע העד העיקרי, שחלה לפתע — נדחה הבורור ליום 6 בתדש יאנואר 1937. והיות והעתונות הויכית לא הוכירה במאומה את כל דבר המשפט — לא זכה הענין לביא עדיין בין הקהל הרחב. ברם משפט זה הוא כל כך טראגי, עד כי כדאי לגייל את כל הטראגדיה הנו. שתקרא כרומאן מענין ומשך ו...מושע.

לפני כעשר שנים

באה לארץ מקוטסויליה שבפנסילווא גיה (ארצות הברית) משפחת רוביזן: בעל, אשה, ונערה צעירה כבת 17. חיה שמה. האיש היה נשוי בממריקה והביא אתו לארץ כ-4000 לאמי.

אשתו היתה משותקת והם התיישבו בקבריה. עד מהרה באו לירושלים, וכאן את האיש וכעבור כמה שנים מהה גם מסרה נשאה הבת חיה, שהתקדה על ידי האם לפני מותה ביד ידיתה זוסל פרידמן, אשה זקנה, גבאית ועסקנית צבורית, הגרה במאה שערים.

כריה את כל תלאותיה מסביב לבית
ההבראה של ד"ר ליטבק — החחיל לייבל
קרולביצקי לספר ליוסף הרמן את כל מה
שידע בענין זה.

הלול המסתורי שבמושק

הפעל הרמן ידע לספר, כי במשק נמ
צא לול ובתוכה כלואה נערה אמריקאית.
שקרוביה גזלו ממנה את כל כספה וחדש
אירחה בידי הד"ר ליטבק. וזה איננו יכול
להתחזקה בבית ההבראה, כיון שהיא מטר
רפת — לכן שלחה לרעננה ופה היא כלול
אה בלול.

לייבל קרולביצקי כמעט שפקע ממקומו.
— מה שמה של הצעירה ומנין לך כל
הענין? — שאל.

— שמה רובין. ואת כל זה סיפר לי חמי
של הד"ר. מנהל המשק.

מר קרולביצקי מהר אל אשתו ושאלה:
— חנה, אולי את זוכרת, מהו שמה
של תיה. זו הצעירה שזוסל פרידמן מספ
רת לנו על אידותה?
— רובין — ענתה אשתו.
— מצאתיה! היא כאן! — קרא מר
קרולביצקי בקול נרגש...

המכתב המזועזע

כעבור כמה ימים קבלה גברת זיסל
פרידמן בירושלים מכתב באת מכריה
ברעננה בו מסופר כל הענין.
"הצעירה מנהל המיד יצמאה. אין גות
ביום לה אוכל, אין לה כסית לגיפה, אין
לה מטה ולא כסא ולא מורין. רק גיפה
קרועה לגופה. וכשתכנו באישון הלילה
שבליל והישטנו לה פרוסת לחם ובקבוק
מים — תפשה כי דינו נזקקה לין באמ
רה: "לא ידעתי כי הצמאן מצ'ק באמ
יותר מאשר הרעב... תחלה לכם, אנשים
טובים..."

כמוכת שגעון

מהרה הגברת פרידמן עם המכתב הזה
אל הד"ר אליאש, עורך הדין המפורסם
בירושלים:
— היא איננה משוגעת! הצילי את
חייה!ה! הוציאי אותה משם! קראה בקול
בוכים.

גם ד"ר עליאש נזעזע מן המכתב ועד
מהרה במסר המכתב לקונסול האמריקאי.
— הלא חיה רובין איננה ואין יודעים
היכן היא — אמרו בקונסוליה.
אולם מכיון שקראו את המכתב — הבי
טיחו בקונסוליה לאחוז בצעדים נמרצים
והקונסול התקשר מיד עם מרכז המש
טרה.

הפקודה והחפוש

התערבותו של הקונסול האמריקאי
נתנה חיפה לכל הענין. הטלפונים של
המשטרה התחילו בעבודתם ופקודות נמ
רצות ביניהן למרחקים. למחרת היום נת
קבלה פקודה במשטרת הרצליה וקצין
משטרה בלית השוטר נתן בלכר יצאו
לרעננה.

הם באו למשק ובקשו לראות את הזקן.
חמו של ד"ר ליטבק.
— אתה מנהל המשק? שאלו.
— כן.
— האם אצלך נמצאת כאן צעירה
כלואה?
הזקן החזיר אך ענה בגמגום:
— ל... לא! אין כאן שום צעירה
כלואה...

— נראה! — קראה קצין והציג לזקן
את פקודת החפוש.
הצעירה איננה...

תחילה חפשו בכל הבית, אחר כך
בארורה ובחצר. הצעירה לא נמצאה.
— הלא אמרתי לכם — קרא הזקן. —
אין כאן צעירה.

— איפוא הלול? — שאל הקצין.
כפי הנראה לא הסכים הזקן בכלל כי
במשק נמצא לול. אולם המשטרה חפשה
ומצאה בעצמה את הלול ובתוכה את
הצעירה המסורסת.

— את חיה רובין? — שאל הקצין.
הצעירה שהיתה חצי ערומה הת-
בישה, וכסתה פניה בידיה בהפנתה
אותן אל הקיר. . .

המשטרה ערכה פרוטוקול והגישה
ראפורט על החפוש ותוצאותיו. למחרת
ביקר במקום הקצין שלמה שיר, מפקח
משטרת הכפרים במחוז, וכעבור כמה
ימים סודר הצד הפורמאלי והצעירה הו-
צאה לחופש. אולם מיה האחרונים בר-
עננה בילתה כבר לבושה כבנדרים, שה
ביאה לה בת-דודה מת"א, ועל מצע רך

לפני שנים אחדות, כשהתחילה
המלחמה לתוצרת הארץ — התרכזה
בעיקר בתל-אביב. שנים — שלושה
אנשים לחמו את מלחמת הקודש, בלי
תמיכה בלי סעד ממוסד כלשהו, אלא
בכוחות עצמיים. וכי מי לא הכיר, ביי-
מים ההם את משה חלון, שנקרא בפי
העם "טרופצין", על זקננו הזלרן
ומשפסיו?

האיגוד והיוזפים

במשך הזמן נוסד האיגוד למען
תוצרת הארץ ועד מהרה נכנס תחת
חסותו של הועד הלאומי. אולם כל זמן
שמלחמת המצוה התנהלה על ידיו חוכב
ביום מבלי פקוח מיוחד הצליחה לרכוש
את אהדת הצבור. ברם מן הרגע שנוכח
האיגוד — אבד אימון הקהל בו.
והתחיל הדבר מן הסמל.

בארץ הונח מנהג חדש: כל מי
שיר לו ורגל היה "מויצר" תוצרת הא-
רץ. נמצאו סוחרים שארזו סוכר רוסי
בנייר צ'ינסלובקי והדפיסו עליו: "ת. ר.
צ. ר. ת. א. ר. צ." עד היום מני-
שים בכל בתי הקפה סוכר ארזו זה בתור
תוצרת הארץ. וכל הארצישוראליות שבי-
סוכר היא. . . התרסה על הנייר באו-
חיות עבריות. כן מכרו דגים, נעלים,
שרובים, מסרקות, מיני סריגה וכו'
כתוצרת הארץ.

והאיגוד החליט להנהיג סמל
מיוחד לתוצרת הארץ, למען
ידע הקהל להבחין בין תוצרת
חוז. והרשות להשתמש בסמל זה ניתנה
רק לייצרני תוצרת ארצנו.
סמל זה צריך היה להתפשט בעיני
קהל הצרכנים. אך לא כן היה הדבר.
קרו מקרים אחרים שהוכיחו, כי לא
תמיד הסמל הוא תעודת הכשר. וכדאי
לספר מה שקרה לפני חודשים אחרים
בתל אביב למען יבינו מדוע אבד האי-
מון באיגוד.

הכל-מרי"

זהו שם מסערה כרוזב אלנבי בת"א,
ושבעלה הוא מעולי גרמניה.
למסערה זו באו בחורי האיגוד והי-
ציעו לקבוע שלט עם הסמל בחלון ה-
אות. תמורת זה צריך היה בעל המסערה

במטה, שהועמדה לכבודה באורוה. גם
אוכל ושתייה ניתן לה, כי עין המשטרה
היתה פקוחה למדי. . .

אפוטרופוס חדש

לפי דרישת הגברת פרידמן והקציני
סול האמריקאי מונה אפוטרופוס לחיה
רובין, והוא מר ברוידא, עורך דין אמ-
ריקאי, הגר בבית הכרם בירושלים.
הצעירה הופקדה בידי הגברת פריד-
מן, המטפלת בה וימם ולילה.
אולם הענין לא נגמר עדיין. עתה
תתחיל שורת משפטים: תביעות, פצי-
יים, נזקים וכו'. לחיה רובין אין כיום
אף פרוטה אחת. הלא את כספה מן
הבנק הוציאה ומי יודע מה עשתה בו?
ובשמי לחודש יאנואר 1937 יתברר
בפני השופט בורלי משפטו של ד"ר
ליטבק, הנאשם בהחזקת אדם כלוא בלי

להתחייב לשלם סך 50 מא"י בעד הסמל
וי-200 מא"י לחודש בעד השלט.
טען בעל המסערה, שהוא מוכן להע-
מיד לכבודת האגוד את מסערתו, למען
יווכחו כי איננו משתמש בתוצרת זרה.
כן הרשה להם לקבוע את השלט, כשם
שהרשה זאת לחברת "דובק", "שמן",
"יצהר" וכו'. אך לשלם בעד זה לא
הסכים.

היה זה בעל המסערה היחיד
בת"א שטען טענה צודקת זו. ואמנם
נעשה הווה ברוח זו והכל עבר בשלום.
עד ש. . .

ביום בחור אחד

באו גובי האגוד לגבות. . . את
200 המא"י. בעל המסערה הראה להם
את החוזה שבו מחסו את הסעיף ע"ד
התחייבות לתשלום סך זה. ולא שלם.
כעבור שעות אחדות הופיעו בחיי
רים עם שלטים ביד, שעמדו ע"י המסע-
רה. "על השלטים היה כתוב:
"כאן מוכרים תוצרת זרה"
והדבר קרה בימי המאורעות. נפל
לשער מה היה הרושם של הדבר. כל
תחנוניו של בעל המסערה, אשר נשבע
וביקש להוכיח כי שקר הוא הדבר —
לא הועילו. ה"ה מינס וגרדון, חברי
ועד בעלי המסעדות שע"י ארגון הסוחר
רים הזעירים, מהרו לאיגוד למען תוצרת
הארץ ודרשו להפסיק את השערוריה —
אך לא שעו לרבייתם. ורק התערבותה
של המשטרה שמה קץ לדבר. אך בינ-
תים נגרם נזק גדול לבעל המסערה.
מקרה זה עורר התרונות עצומה
בקרוב הסוחרים הזעירים בתל-אביב יכ-
מוכן שיחסם אל האגוד לא הוטב על
ידי כך.

הסמל מרמה

מקרה שני קרה עם מר א. גנדסקי,
אבי המגנניות בתל-אביב.
מר גנדסקי קבל למכירה וירקות

במטה, שהועמדה לכבודה באורוה. גם
אוכל ושתייה ניתן לה, כי עין המשטרה
היתה פקוחה למדי. . .

כל סיבה מספקת לכך. כנראה קיים גם
סעיף כזה בחוק העונשין. ומתוצת מש-
פט זה תלויה התפתחות הענין להבא.

חיה רובין המסכנה

איננה יודעת מן הנעשה סביבה. רס
לעתים רחוקות מתבחר מעט הערפל
במוחה ואו היא עונה לשאלות המוצ-
נות לה. ברם על פי רוב איננה מדברת
ורק מצטחקת בכת צחוק אוילית, ועיניה
הגדולות והיפות כשתי חתיכות זכוכית,
מביטות ואינן רואות, ואינן מביעות
דבר.

כזו ראינה בבית המשפט, כזו
היתה בבית וכזו תשאר כל ימי חייה. כי
הרופאים קבעו כבר את גורלה:
— משוללת הכרה, בינה ומחשבה.
חולת עצבים כרונית, שאין לה כל תדיר
פה. . .

הסמל המרמה
הקהל אבד את אימונו בתו תוצרת-
הארץ, המתנוסס גם על תוצרת-חוז

ופירות כבושים מתוצרת הארץ. על כן
קופסה מתנוסס הסמל של האגוד.
תמה מר גנדסקי: בקופסאות נמ-
צאו פטריות, דורבנבים, שזיפים וכו'—
שאינם בארץ-ישראל. ומנין מייצר בית
החרושת את כל זה?
ובינתי הציעו למר גנדסקי לקנות
פירות וירקות כבושים מתוצרת חוז.
וכשסירב באמרו כי יש לו מתוצרת הא-
רץ — רגזו הסוחרים ואמרו לו, כי גם
איה הן מתוצרת חוז.

ונודע לו למר גנדסקי, שאמנם קיים
בית חרושת לפירות וירקות משומרים,
אך את רוב תוצרתו הוא מביא בחביה
מריגא, וכאן מעבירים מן החבית לתוך
הקופסה ותו לא. כלומר: אריזה מתור-
צרת הארץ.

טענה צודקת

הדבר חרה מאד למר גנדסקי, שמי-
הר למשרדי האיגוד למען תוצרת הארץ
ודרש בירורים. לרובי מר גנדסקי עו-
לים המלפפונים הכבושים של ביה"ח
הזה כולו יותר מהמלפפונים החיים
בשוק הארץ. וכיצד אפשרי הדבר?
ועד טען: מדוע מותר ליהודי אחר
להביא וירקות ופירות מתוך"ל ומכרכ
ולשני אסור? מדוע ניתן הסמל לאחד
ולא שני?

ובכלל: כיצד ניתן סמל תוצרת
הארץ לסחורה המוכנת מתוך-ארץ?
מר גנדסקי לא קבל תשובה ברורה
על כל שאלותיו. וכמוכן שדברים מנין
זה שערערים את יסודות האימון באיגוד
למען תוצרת הארץ ובסמלו.
הועד הלאומי קבל תחת חסותו את
האגוד. מן הראוי שיפסה על המעשים
האלה וישנה את הסדרים.
כי היום אין יותר אמון בסמל האי-
גוד, ועל ידי כך סובלים יצרני הארץ
וגם קהל הצרכנים.

במכונית של חברת 'עליה'

ניחוחת
מהירות
בסתון

האשה, שבגללה ויתר מלך אנגליה על כסא המלכות

משפט הגירושין שלה עורר סנסאציה בעולם הגדול. — כיצד הכירה את המלך. — הטוילים בים התיכון והריב המשפחתי. — מר סימפסון לא היה נאמן לאשתו

הסנסאציה מסביב לנשואי המפלאים של המלך אדוארד השמיני הפתיעה רק חלק אחד של הקהל האנגלי. העניינים האנגליים עברה בשתיקה על המאורעות שהתרחשו בקשר עם תכנית נשואי של המלך, אולם בחברה הגבוהה בלונדון שם שו מאורעות אלה לשיחת היום במשך השבועות האחרונים. ומאידך, היפוע בער תוני צרפת ואמריקה הגדולים, וביניהם הניו-יורק טיימס, פרטים מענינים על משפט הגירושין של הגברת סימפסון. ידיעות אלה מפיצות אור על האישיות המענינת שהיתה לפתע מרכז ההתעניינות העולמית.

גברת סימפסון — אשר לפני נשואיה היתה נושאת את השם מיס וואליס ווארן פילד — היא בתו של מדינאי אמריקאי נשואי-פנים, אשר על אף היותו אורח אמריקאי היה גא תמיד על מוצאו האנגלי המהיר. זמן קצר לפני התערבותה של אמריקה במלחמה העולמית נישאה מיס וואליס לקצין הצי האמריקאי וינג'ט סנסון. חיי הנשואים הללו ארכו בערך 8 שנים, עד אשר בא משבר בחייהם המשותפים של הזוג האמריקאי. ובשנת 1927 גירש הקצין את אשתו והפכה מבלי שגירושיהם הללו יושעו את מוסדות התבל. אחרי גרושיה העתיקה הגרושה היפה את מקום מגוריה מאמריקה לאנגליה. כאן הכירה את מר ארנסט סימפסון, מנהלה הצעיר של חברת אניות הניווט והירידה הידועה "סנסון את' וינג'ט". לט גרושיה ובין מר סימפסון התפתחה אהבה לאט אהבה עזה כעבור חדשים מספר, בשנת 1928, באו כברית הנשואין.

ארנסט סימפסון, גם הוא יליד אמריקאי, שימש לו את האזרחות האנגלית היה טיפוס של סוחר רציני. את למודיו גמר בבית ספר גבוה למסחר באנגליה. אחר כך שימש בתור קצין בצבא האנגלי. ידיו היו ומכריו ידועוהו כאדם שקט וצנוע, שאינו מרחב שיחה ומבכר את הקריאה מספר על כל מומטו המעידו. אולם הזוג הצעיר לא מצא בנשואיו את אשרו המקוה. הגברת סימפסון, שהיתה עליזה ואינה חיים, לא יכלה בשום אופן לתת רגל אחרי חייו של בן זוגה, אוהב הבדיל דות. חיי הנשואים לא היפרו אמנם על ידי כך, אולם סימון המשבר נעשה בחליטת לבא מדי. האשה הצעירה היתה רגילה לבא בחוגי אמריקנים רמיזמהעלה ונכבדים, שבלו את חופשתם באירופה. לצומת זאת

משפחת סימפסון עושה הכרה עם הנסיך מוויילס

לפני שלש שנים הכירה הגברת סימפסון את הנסיך מוויילס, אשר היה רגיל להופיע בחברת תיירים אצילים מאמריקה. שיעשו בימים ההם בלונדון. מאותו הזמן ואילך נפגשה הגברת סימפסון לעתים תכופות יותר עם הנסיך, ופעם הפצירה בבעלה, הנחבא אל הכלים, להלוות אליה ולבקר בנפש, שנערך בחוגי מכריה, וכאן הציגה לה סימפסון את בעלה בפני הנסיך. מאותו היום הלהא היה הנסיך מבלה את רוב זמנו הפנוי בחברת הגברת ומר סימפסון.

בחוגים הקרובים לחצר המלכות, שהכירו את נטייתו הדימוקרטיות של הנסיך, לא היה הדבר מעורר תהוה, כן לא תמוה כשנשלחה מבית הנסיך הזמנה גם למשפחת סימפסון להשתתף בטויל גדול לתחול'לארץ, שנערך על ידי הנסיך. בחודש יולי שעבר, כשערך אדוארד השמיני את מסעו הידוע סביב ארצות ים התיכון, משפחת סימפסון היתה כמובן בין מלווי, פרצו תלוקי דעות בין הגב' סימפסון ובעלה. בפרסם שיבה מר סימפסון, באופן פתאומי, את החלטתו הידועה לאשתו שבשנים אופן אינו מסכים ללוות אותה בדרכה סביב ארצות ים התיכון. הגב' סימפסון שלא יכלה לשנות את תכנית נסיעתה היא, הצטרפה אל המלך במסעו ובעלה חזר לונדונה כדי לסדר, לפי דבריו, את עסקיו הוא.

גרושיה של גב' סימפסון

מובן מאליו שהסביבה אשר הגיעה את מר סימפסון להפסיק את טוילו עם המלך היתה נפשית ולא מסחרית. הוא הרגיש ביחסים ההולכים ונשנים בין אשתו והנסיך וזה גרם לו סבל רב.

וכאשר חזר ללונדון לא שב לביתו המשפחתי המשותף לו ולאשתו, אלא עקר את ידירתו ועבר לגור באחד מחדריו מר ערונו, הגב' ס. כשחזרה יחד עם המלך ללונדון, נמצאה כמובן בעצב בלתי נעים, כי בשום אופן לא הסכימה לגור בדירתה המשפחתית שבעלה עזב אותה. כאן בא לעזרתה המלך אדוארד השמיני, שהעמיד לרשותה ארמון אחד של בית המלכות הנמצא בבלמורלי.

ככה היה גב' ס. במשך חדשים רצופים את חייה החדגוניים בארמון המלכות, מבלי לבוא בחברת ומבלי לקבל בקורים מלבד ידידיה האינטימיים ביותר. בתחילת הסתיו רוחו בחברה הלוז' דוגית סמועית, שלפיהן הביעו הג' ס. ובעלה את רצונם החזק להפסיק באופן רשמי את קשרי נשואיהם. שלמעשה הופסקו מן הרגע שמר סימפסון הפסיק את טוילו סביב ארצות ים התיכון.

יום אחד הופיעה במדור הגרושין של עתוני לונדון, מודעה ברשת שתי שורות המדיעות, כי משפט הגרושין של האי וינג'ט סימפסון יתקיים באוקטובר, אצל השופט האזוקה, ב-24 לתחדש אוקטובר. אך בעוד שעתוני לונדון זמננו מלאת פרוש כל שהוא למשפט הזה, — הדיעה פתונת

אמריקה באופן מפורט על משפט מכריע וחשוב זה ובאחד המאמרים שהופיעו בג'ו יורק טיימס, עם התחלת המשפט, היה כתוב בין השאר: "ערכי דין מפורסמים הוכיחו באופן וודי, כי קיים חוק עתיק, שלפיו ייתר לו למלך לבא כברית נשואי אין גם עם אשה ממוצא אורחי. התנאי היחיד שהחוק דורש ממנו הוא רק שהאשה לא תשתייך אל הכנסיה הקתולית".

אחרי הקדמה זו היתה מלבנת ההתעניינות הגדולה שעתונאי לונדון הקדישו למשפט הגרושין האיבסוויצי. מאמציו של השופט האזוקה, אשר השתדל לא לתת פרסום רב למשפט גרר שיון זה — לא הועילו במאומה, כי הרפורט טוים הורוים של עתונות אמריקה היפוע במספר רב ב-24 לאוקטובר, וזמלאו את אולם בית המשפט הקטן עד אפס מקום. אולם הסנסאציה הלכה וגדלה כשנידע באולם בית המשפט, שהגברת סימפסון הופיעה בכבודה ובעצמה. ואכן התאמתה הישועה: גב' ס. הופיעה כאלה בית המשפט שחברת העורך דין הלידגוני המפורסם נורמן ברקט. מלבדו ליווה אותה אחד משוטרי החרש המעולים של הקוטר לנדוארד. מר סימפסון בעצמו לא הופיע במשפט, ולכן גבה השופט את עדותה של הגב' ס. התחילה לספר בקול חרישי את תולדות נשואיה. היא ספרה שבמשך שש שנות נשואיה אלה היו חייהם מאושרים ובינה לבין בעלה היתה שורת הרמוניה שלמה, עד אשר בספטמבר 1934 נסתנתה התנהגות בעלה באופן בלתי צפוי.

— מאותו היום ואילך — אמרה — התיחס אלי בעלי באדישות גמורה, והדי ברים הניעו עד לידו כך שאפילו את טוילי סוף השבוע ערך לבדו, מבלי לצרף אותי. כמנהגו לפני. בין שאר דבריה סיפרה כי גם אחרי שהוכיחה אותו על פניו בגלל היסו המזרח אליה — לא שינה את התנהגותו.

— ורק כעבור חדשים מספר כאשר מצאתי להשתוממות הגדולה על שלחן הכתיבה של בעלי מכתב שהיה כתוב בידי אשה... אחרי מסירת עדות חשובה זו הוציא העורך דין מתוך תיקו את המכתב הכיזר בר הרושיו לשופט.

— גלוי מכתבה גם ל צער גדול — המשוכת הגב' ס. — וצער זה הלך וגדל עד יתרי בשעה שבה הפסח שעבר, נד' דמן לידו מכתב שני ערוך לבעלי מאותו יצור עצמו. כאשר קראתי את תכנו הוכי רחתי לייפות את כחו של שוטר חרש, שישים את עינו על בעלי, וישתדל להתחקות על עקבות האשה הזרה, שהתערבה בחיי נשואיו.

החקירה של שוטר החרש, שעבד יחד עם פורכר'היון שלי, העלתה, כי בין בעלי ובין אשה שולחת המכתב קיימים קשרים אינטימיים ביותר. אחרי תוצאות החקירה הרגשתו שבשום פנים לא אוכל להמשיך ככה את חיי אלה.

העדים הראשונים

השופט הישיש האזוקה הקריא בקול

הם את המכתב הבא שגב' ס. ערכה לבעלה ב-23 לחודש יולי: "ארנסט חביבתי זה עתה נודע לי כי בשעת העורך בפעם האחרונה — לא העי סקים שלך קשרו אותך, כפי שסיפרת לי, כי אם אשה אחת, שהיית בחברתה במלון 'הוטל די פריז', שבעיר בריי. תבין אתי הלא אם אגיד, שאיני יכולה לסלות לך את בגידתך זה, ולכן אני מודיעתך את הח' לטת' האחרונה להפרד..."

הבקראת מכתב זה נגמרה בגינת עדותה של גב' ס., וכעת בא תירו של העד הראשי, אחד המלצרים ב'הוטל די פריז' שבעיר בריי.

לשאלות השופט מספר העד שהוא משמש בתור מלצר ב'הוטל די פריז' ושהוא זוכר היטב את יום ה-21 של חידש יולי, שבו לנו בחדר מס' 4 גבר ואשה. — אהה היית משמש אתם? — שואל השופט.

— כן — ענת העד. — אתה הבאת להם ארוחת בוקר? — כן.

אחר כך ספר העד שבשעה שהכניס לחדר מס' 4 את ארוחת הבוקר — היו האדון הנזכר ואשתו — כי כך היו רשומים בפנקס המלון — עדיין שוכבים במטה. והיא זוכר גם ששם הגבר היה ארנסט סימפסון.

אחרי עדות זו נגמרה עוד עדות מפי מלצר אחר של אותו מלון, אשר אישר את דבריו העד הראשון.

אחרי ששה חדשים

בזה נגמר בעצם חלק הבאת ההוכחות במשפט.

וכאן בא החלק הדרמאטי ביותר שבמשפט. לפי החוק האנגלי אי אפשר לקבל גט אלא אם הובאו הוכחות מספיקות. היות 'אנשים רגילים לשכור אשה, המקבלת על עצמה את התפקוד הפיקטיבי של 'האובחה' — נוהגים השופט טים להחמיר ולהתייחס מחשד לאמצעי 'בדוק וממוסד' זה. גם במשפט הזוג סימפסון היתה צפויה הסכנה הזו, ולכן קם עתה' של התרובעת הידועה:

אדוני השופט מתחרה בודאי אם אין עדות זו כשאר העדויות המקובלות במשפטים מסוג זה. הנני להביא לתשומת לבו כי עמדתה החברתית של הגברת, אשר בילתה עם מר סימפסון במלון, יכולה לשמש ערובה נאמנה כי אין כאן הכחות מדומות. לפנינו מקרה של בגידה אמיתית שאיננה מוטלת בספק, ועל סמך זה הנני דורש את ביטול קשרי הנשואין של מר סימפסון ואשתו.

אחרי עיון ממושך בספרי החוק ושקול דעת הידוע השופט:

— מהחל משפט זה נוכחתי כי לפנינו אמנם בעל בגד וכל העדויות הוכיחו את צדקת טענותיה של הגב' סימפסון. על יסוד זה אני מוציא פסק דין של 'סיום' נישואי.

'סיום' נישואי — פירושה קשרי ברית הנשואין נפסקים באופן אבסולוטי אחרי חצי שנה, אם האשה תוכל להוכיח במשך הזמן הזה את התנהגותה הטובה. וששת החדשים שניתנה לגברת סימפסון יסתיימו ב-27 לאפריל 1937...

עיריית ירושלים בלי יהודים

סטאטוס מיוחד שקיים על נייר ויחסו המוזר של ד"ר נאלדי ראש עירייה עברי לעיריה הבאה! - זו תהיה דרישת הצבור

עניני עיריית ירושלים היחסיים בין ראש העירייה וחבריה העברים, לבין מנהל העברי החדש — נעשו ימים מאד עד לבלי נשוא. ועתה גרם המצב לכך, שהחברים היהודים חללו לבוא לעירייה, ממש כמו שקרה בימי נאביה בק נשאו ב.

עיר הבריה בעלת רוב יהודי

בין אוכלוסייה נמצאה מקופחה במיעוט בתוך הגנהל העירייה. מלמד זה רוב התפידים והפועלים הם ערבים. האוכלוסייה היהודית, שהיא מהרה רוב ניכר בעיר זו הן במובן הכמותי והן בתור מכניסה מסים לקופת העירייה — מקופחת עד כדי בוזין.

היהודים למדו אמנם לקח מן בימי נאשאיבי, ולכן באו בדבריהם עם זכוכר הממשלה מר הול. עוד בספטמבר 1934 באותה תקופה היה מר הול משמש כמלא מקום הנציב העליון. בשם הסוכנות ניהל את השיחות מר מ. שרתוק, ידרש לקבוע סטאטוס מיוחד לסגן ראש העירייה היהודי תמורת יתור היהודים על ראשות העיר.

השיחות התנהלו לפני הבחירות

הממשלה סירבה או בחלל לשנות את הסטאטוס שהיה קיים הסוכימה שתמר רת מניו ראש עירייה ערבי תתן זכויות מיוחדות לסגן היהודי, סמכויות שעד אז לא ניתנו לשום סגן ראש עירייה בארץ. כשבו של ה. מ. הנציב העליון מחוץ שחו נמשכו השיחות עם ה. מ. עצמו ובחדש יאנואר 1935 הגיע הדבר לידי סיו דור הסכם בכתב. שבו קבע ה. מ. את הסטאטוס המדובר.

מקרה תמוה

לא ידוע מה היה גורלו של הסטאטוס, מה שנודע הוא, שמושל המחוז הנומין אליו בתחיל סברואר 1935 את הד"ר נאלדי והודיע לו על סטאטוס זה הכות פחות זכויות ממה שהסכם בין הסוכנות והממשלה.

בתחילת העבודה

של עיריית ירושלים החדשה, היה הד"ר נאלדי הגיל להעביר תיקים ויכתבם

להתייעצות עם סגנו היהודי. כה היה ביה בכל הענינים החשובים שבעירייה, אולם יחס זה הלך ופחת מיום ליום. בימי המי ארבעות נקשרו היחסים עוד יותר, ועד התחדשות העבודה שובם של החברים הערבים — שינה ראש העיר את יחסי תכלית שני, עד שלמעשה שלל מסגנו היהודי כל אפשרות של עבודה. וכמוכן אין מר אוסטר, הסגן, יכול למלא את חו בתור כלפי הקהל היהודי, שבתור ליסם כך לעירייה.

חליפת מכתבים

מר אוסטר החל להחליף מכתבים עם ראש העירייה, אולם זה האחרון הכחיש כל שקבל ידועה כל שהוא על אודות סטאטוס מיוחד של הסגן. הדבר הוא לפני הנציב העליון, זה החל קשר עם מושל המחוז שיתערב בענין ויביא את היחסים בין הראש הסגן לידי נמוסו עובדי הנומאליים.

פגישות

החלה פרשת פגישות בין המושל לבין ראש העירייה הסגן — עם כל אחד מהם לתור ושניהם ביוחד, באו הצעות מצד

ידוע למי? העיקר — בלי רחמינות ובלו "עצבים"...

— צא וחישוב, אמר לי אחד הפקידים הגבוהים משלנו בממשלה — משרים כל הב למלכות — הן כל המשבר הזה עבר בלי קרבן אחד דבר היה למשל, בפניו אי אחת לי קרה הדבר הזה, למשל, בפניו אי במוסקבה, הן היו נהרי נחלי דם נשפכים בחוצות, וכל העולם היה חוזר לתהוה ובהו — מלחמה עולמית ממש — וכאן דיוסס הולך ודיוסס בא הארץ (בלי מר כמות, כמוכן) לעולם עומדת...

— ולמה לא יעשה אדוארד מלך כבוש או קיסר בחייו כמיישיהי מלך כבוש או כמיישיהי כדיב במצרים ויבוא אף הוא עם בתגיליו לשכן כבוד בפלשתינה, כלור מר בירושלים — ברחוב, אבני-מלכני?

שאלה זו נשאלתי מפי אחד מתלמידי המורהקים, שחשב את זה ברצינות ועל זה עניתי לו אף אני ברצינות גמורה:

— או אמרה, לא פלישתים עליך שמשוף כי אם תליפך. ס'מסין עליכם פלשתימ'...

זכרתי אני לומר לכם — אם לא תדי ע וזאת כבר מעצמכם — כי בשעת עתה עוררה שאלת הסתלקותו של אדוארד מכסא-המלכות בלונדון, הביע כר שלוש, הדיוסס מבולגריה, אשר לפני מלכים ית'צ'ב, כידוע, את נכונותו למלא את מקומו, ראשית לפני השלום, כדרכי תמיד, מחמת שיש לו רגילות וביקאות בתפקיד של שלום במלכות. ת"א, כידוע, השנית

— וזהו העיקר — מפני שהוא נצר ממש פחת מיוחסים בעיר העבריה הראשונה. החבר לוביאניקר, שהוא מומחה בעניני תוון, כידוע, עמד לעוף לונדונה כדי להכשיר את הרקע ולסדר את הענין בהקדם ובכיוון. ואולם כוא חלקו הדי עית נמצאו תלמידי דיוקא לחת, שהיא, (הסוף בעמוד 1)

זכרתי אני לומר לכם — אם לא תדי ע וזאת כבר מעצמכם — כי בשעת עתה עוררה שאלת הסתלקותו של אדוארד מכסא-המלכות בלונדון, הביע כר שלוש, הדיוסס מבולגריה, אשר לפני מלכים ית'צ'ב, כידוע, את נכונותו למלא את מקומו, ראשית לפני השלום, כדרכי תמיד, מחמת שיש לו רגילות וביקאות בתפקיד של שלום במלכות. ת"א, כידוע, השנית

— וזהו העיקר — מפני שהוא נצר ממש פחת מיוחסים בעיר העבריה הראשונה. החבר לוביאניקר, שהוא מומחה בעניני תוון, כידוע, עמד לעוף לונדונה כדי להכשיר את הרקע ולסדר את הענין בהקדם ובכיוון. ואולם כוא חלקו הדי עית נמצאו תלמידי דיוקא לחת, שהיא, (הסוף בעמוד 1)

זכרתי אני לומר לכם — אם לא תדי ע וזאת כבר מעצמכם — כי בשעת עתה עוררה שאלת הסתלקותו של אדוארד מכסא-המלכות בלונדון, הביע כר שלוש, הדיוסס מבולגריה, אשר לפני מלכים ית'צ'ב, כידוע, את נכונותו למלא את מקומו, ראשית לפני השלום, כדרכי תמיד, מחמת שיש לו רגילות וביקאות בתפקיד של שלום במלכות. ת"א, כידוע, השנית

— וזהו העיקר — מפני שהוא נצר ממש פחת מיוחסים בעיר העבריה הראשונה. החבר לוביאניקר, שהוא מומחה בעניני תוון, כידוע, עמד לעוף לונדונה כדי להכשיר את הרקע ולסדר את הענין בהקדם ובכיוון. ואולם כוא חלקו הדי עית נמצאו תלמידי דיוקא לחת, שהיא, (הסוף בעמוד 1)

אמר עזמות

שבוע טוב

ומבורך לכלכם, רבר תי שבוע של חמימים בגין, בנשמה, בלב וביוחד ביכ' ס' !

שבוע טוב באופן מיוחד ובעתון מיוחד לכל קוראינו וקוראותינו הישנים והחדשים ולכל בית ישראל.

ואחרון גיב — שבוע טוב ומבורך של נטיעה טובה ומנוחה שלמה של הנאהבים והנעשים מלונדון ומינה, בקיצור, שבוע טוב לכל! ***

והאמינו

לי, שלא הייתי רוצה לדבר כלל על מה הענין. אבל מה לעשות החל מתענינים בו, הכל מדברים, משוחחים, מתפללים ומתפללות עליו. ולמרות הצור ני מוכרח גם אני להתחיל בו. מסבורים אתם אולי, שאני מתכוון ליעדה המלכותית ולשני מיליון דובס רקע שנעלמו מאי בדרך-כס בארחה פלא — תשגו לא מניה ולא מקצתיה הועדה המלכותית — למה אכזה ענינה אותי מתחילה, ביוחד אחר עדותו המוזר דה הוזורה של מנהיגנו הגדול ועוד נשוב לדבר בה אי"ה הלך, האלם כוונתו בה למעשה לנבון? שלא ירד עדיין מעל הרקע, ושמצוה היא מדאורייתא ומדרבנן לרבי עזמות לספל בו, מחמת שהיא מעני נאדיומא.

שערי בנפשכם הן לא היה עתון בכל כדור-הארץ, מן הגדולים החשובים שהם עד הפעוטות (תוך, כמוכן, מן העתון המיוחד? שלא היה עוד או בעולם) והן לך תנתת ראדי מנוריקר ועד גירולנד, מצורים ועד ירושלים, שלא היו מדברים על המשבר החוקתי בבירת המעצירה, הגיע הדבר לידי כך, שאין לך יהודי

במאה-שערים ותינוק מושל בערחה דרר דקא בבית-הספר שאינו בקו בכל הענין הזה, ושלא דרשי אותו סמין חומר, ומלא כל הארץ הגבי ס'מספון (אי כמר שקור"אם לה שנינו "ס'מסין", מלשון שומר שמה) וידיכיהו... ***

ובימים האלה

גודמתי ברחוב יפי עם יהודי חקרן, שלא זכה, כנראה, לשלום בית, וכשאך נגעתו באותו מעי שה, נענע בידו לאית של ביטול גמיר ואי רצון ואמר לי בועף, כאילו אני אשם בדבר:

— מעשה אחר שרש ממש הן זוחי היסטוריה חוזרת על עצמה במהרה רה גרועה, אחשישה, הוא אומר, מלך טפש היה, כידוע, ובכל-זאת נתן לאסתר רק תצויה-מלכות אי ביתר דיוק: עד חצי המלכות, זה שבלונדון שחכם הוא וש'מלך אף הוא מהודו ועד כוס, הלך נתן את כל מלכותו בידו... אשה

— ובכל-זאת, אמרת לי כדי להנמי קצת, הרי המלכה היא היתה היתה ד' ה, אסתר המלכה שלנו, יאילו זו שבלונדון היא...

עוד מעט אמרו — חטף היהודי החקרן שלי ואמר — שנס ס'מפסון היא בת-ישראל וראיה לדבר, שנשע עם ביל לבארון רוסשילד בוינה... עכשו יאמרו הגרמים לא רק, בקשו את האשה? אלא גם בקשו את היהודיה? ומי ירדע הן גם אסתר לא הייתה מגדת... ***

בקיצור

בזאת הנוכח "הזמנת" לנשף-חנוכה במסביב-אחים והושבת" אחר כבוד ב"מורח" לאכילת "לביבות" בין

האבדה התקוה של "רמת-תקוה"? פרשה עגומה מתקופת הספסרות בקרקע התובעת את פתרונה בבירור צבורי מקיף וגלוי

עברה תקופת ה"פרויספירט" אבל היא תשאר בזכרונו של מאות יהודים, אשר שלמו כדמים בעד געגועיהם לרכוש כבדת אדמה בארץ הקודש. הם נטלו בתוך רשת שנפרשה לרגליהם על ידי סרסורים מובהקים, אשר ניצלו את הרעב לאדמה, והוציאו ברבאות את הפרוטות האחרונות שהורוהו יהודים אלה בוועת אפס. **פותרים את הרישת**

בשנת 1933 הופיעה המודעה הראשונה בעתונות, שבה הודיעו "גילוי הארץ", כי הם מוכרים לכל דכפין מגרשים בגרוש הפיק מורחה, דרומה וצפונה לתלאביב, המודעות האלה עשו רושם בעיקר על אנשי המעמד הדל, שעמדו בתור על ידי משרדי הסרסורים והכניסו בדחילו ורחימו את פרוטותיהם האחרונות — לזכות ב"מציאות". הקונים לא ידעו אפילו היכן שוכנים מגרשיהם ושכחו שסביבת עזה גם היא נמצאת דרומית לתלאביב, ושא אפשר להכחיש שעתלית נמצאת, לפי המפה הרשמית, צפונית לתלאביב, וכמו כן אין לדבר על קריאת החוקים, כי לו היו הקונים משיינים בחוזה, לא אז היו יכלים להוכיח מיד שהמקם והמספר מביסס על בסיס הרמאות. **הלידה האחת, שאינה הונית לעולם...**

לפי החוקים האלה התקשרו הניכרים עם בעלי אדמה התחייבו למסור איתם לקונים במשך 20 חודש, ואם חזי לא ירד סרו את הקישאן — יחזירו את הכסף, המושלש בבנק קטן, לבעליה פחות בלאי אחת. לפי חוקים אלה היה מובטח מראש... ה ר י ו ה ל מ ר כ ר : אם יצליחו לקבל את האדמה — מה טוב, ואם לאו — ישמחו בכסף רב במשך 20 חודש, מבלי לשלם רבית ונוסף על רווח הגון זה יגבו לירה ככל קונה.

בעולם הגדול היה התובע הכללי מת עכב בדבר ותובע עונש לאנשים, שמוכי רים קרקעות שאינן שלהם ועל כולם מבקשים למלא את כוונתם באלפי לירות, אולם אצלנו הכל אפשרי, ונמצאו אנשים שהבינו כיצד לנצל את ההזדמנות, כדאי לציון כי ה"דבר" היה העתון היחיד שהתחיל בסוף 1934 במלחמה אמיצה בסרסורים, אבל אחר את המועד, כי אלפי אנשים נטלו כבר בפה, ששמנו לרגליהם הסרסור רים למיניהם.

עסק מסתרי בתיק המשפט
ברם מלחמתו של ה"דבר" לא היתה לשוא, כי רוב הענינים ממין זה הסתדרו באופן כל שהוא, תחת לחץ דעת הסהל, ונשאר רק ענין "רמת-תקוה", שעבר כבר מן השטח המסחרי לתוך שטחי תיק בת"ר המשפט העבים, ושפרטו פרטיו יכולים לספק חומר רב לרומאן פילי, שהתחזה בתקופת הבנק השלישי לביטחון הלאומי, ברומאן פילי זה ממלאים תפקיד חשוב בנקאים, עסקני-צבור, סרסורים, והכל מתנהל על רקע של רמאות, אשר אין חסרים בו אפילו גנבות ומעילות. חסר רק הפתרון העיקרי הזה: **רק הפתרון העיקרי הזה: 13,399,760 לא"י**
שהצטברו מארבעת אלפים קנים תמימים, אשר ביקשו לרכוש מגרש במקום שצוין בחוזה בשם "רמת-תקוה".

בשנת 1934 התחילה הסרנוקציה העגו מה של "רמת-תקוה" על ידי בנק "מוריה", במשך זמן קצר יצליחו הסרסורים החרוגים של הבנק למכור 4000 חזק רשים בני ארץ אמה כל אחד, במחיר 17 לירות המגרש. לפי החשבון הזה שולמו לבנק על קרן הצבי 4000 לירות, ומלבד זה התחייבו הקונים להשליש בבנק 64 אלף לירות בתשלומים חדישים של לא"י לכל חודש, ועל התחייבות זו מסרו לבנק שטרות.

שעוריה ופתרונה
אחרי חדישים מעטים הרגישו הקונים שאין הענין מתנהל בסדר, והתחילו לדרוש את כספם בחזרה, השערוריות על ידי הבנק נעשו להיפעה יום יומי, ולא פעם הוכרחה המשטרה להתערב בדבר ולמנוע בעד הפרעות רציניות.

ביום בחיר אחד נודע לצבור, באמצע עת העתונות, כי מר אבנר שלוש לקח בידו את הנהלת עניני "רמת תקוה", הוא מוכן להחליף לקונים את החוזים עם הגר ברת שרשכספי, ולתת חוזים בשני חזק לפי דבריו התערב מר שלוש בענין זה לבקשת רבים להציל את שויתן עיד להצי לה, ואמנם החליף מר שלוש חלק מן החזק זום ונוסף על כך התקשר עם מר זליקוב המנית, שהיה מנהל הבנק "מוריה", בעסק קרקעי גדול והוא: אדמת "נפילא", שלשם ניצילה ניסדה חברת מיוחדת, בעלת שם מצלצול: "חברה הא"י התיישבות עירוני גית ונאמנות בע"מ".

"רמת-תקוה" איננה נרתנת תקוות...

כניסתו של מר שלוש לתוך העסק הרגיעה מעט את הרוחות, כי הוא ידוע בתור עסקן צבורי, מן יושבי-ראש ועד קהלת תלאביב וסוחר חשוב, נצר למש" פחה מיוחסת, שפעלה רבות לטיבת הישוב הארץ, אולם עד מהרה נוכחה, כי עסקן "רמת תקוה" לא היתה להם דרך אחרת מאשר לקיודיציה מיד בהולדם, הניצח קיומה אפשר על ידי כניסתו של מר שלוש כשותף יחארא" בעסק "בבנק", שלחיו הוכנסו הכספים.

בסוף אפריל 1935 הודיע פתאים מר שלוש, כי הוא מססיק בפועלת החלפת החוזים, מבלי שיתן נימוקים לכך, ועד קובו מגרשי "רמת-תקוה" קראו לאספה תכיפה, שבה לא הופיע מר שלוש, כי נסע לפתע לקפריסין. כל הענין נשאר תלוי ועומד.

המוסמכים נודדים ממושרד למשרד

ביום בחיר אחד, מיד לאחר הידעתי של מר שלוש, קרה מקרה מוזר בבנק "מוריה" בתלאביב: בבוקר, כשהפקידים החלו לת עתה בעבודתם, נכנס המנהל מר שלוש למשרדו הבנק, בלויית כמה סבלים והוציא כמעט את כל ארגוני הברזל, שבהם היו שמורים המוסמכים, השטרות, החוזים וכו', והעבירם למשרדו הפרטי, שם סגר את הכל תחת חתימתו ומנעול.

כשנודע הדבר לזכר זליקוב — מיהר למשטרה ורק הידית להתערבות יעד קר נ"י מגרשי "רמת תקוה" — שוטטש הענין, מר שלוש טען, כי הוא קיבל על עצמו את הנהלת הענינים בתנאי, שאסור להוציא כספים מן הבנק בלי חתימתו יחד עם חתימת עיד חבר ההנהלה, בינתיים נידע לו יצי הישם החברות, כי אחר מבעלי הנינות ערעל על החלטה זוה הוא ביטלה על ידי כך נשללה ממנו הרשות לבקורת הכספים ולכן עשה מה שעשה, ובהשפעת יעד הקונים סודר הסכם חדש בין המנוע יום בדבר: היה זליקוב, שלוש וכספי, שלפיו כל הכספים מהקונים יושלחו בבנק "אשרא"י, כן צריך מר שלוש להפקיד בבנק "אשרא"י את כל השטרות, המשכני תאות ושאר המוסמכים שהוציא מן הבנק "מוריה", והסכם כי ההשלשה תעשה על שמותיהם של זליקוב המנות ואבנר שלוש. **ושוב ענינים...**

אולם מר שלוש שם את הכסף על שמו בלבד, התחיל משא ומתן חדש, באמצעות יעד הקונים, ובינתיים פרצו המעוררות, ובין אפריל ירצה באמוריות מר זליקוב, בנסעו מירושלים לתלאביב, ענין "רמת תקוה" הסתבך ע"י כך עד יותר, והצדדים השונים מחשבים הש'

בנות ולפי דבריהם נמצאים ביד מר א. שלוש 2347,133 לא"י במוזמנים, משכני תאות כספים 1500 לא"י, שטרות שהבנק "מוריה" עשה עליהם דיסקונט: בסך 2280 לא"י, ספרות בסך 3900,172 לא"י, שטרות לניקין ע"ס 2280,375 לא"י מלבד שטרות ע"ס 3372,083 לא"י שנעלמו בכלל.

סכום זה היה מספיק לסדר, אחרי מר תו של זליקוב, את כל הענין לשביעת רצונם של כל המעונינים, באופן שגם הקונים יקבלו את אדמתם, אולם מר שלוש בחר לי בדרך של חסול.

כיצד נעשה הדבר?

מר שלוש עצמו חתם בערך על 670 חוזים, על חשבון זה צריך היה להתחיר 10,720 לא"י, אולם מר שלוש מתחיר לקונים, ששלמו את כל הכסף רק 50 אחוז בניקוי הלירה ולא לה שלשמו פחות — מוכרח הקונה לחתום, כי קיבל את כל החסום שהניגס.

ועוד מוצא ניתן לי לקונה: במקום לקבל את מחצית או חלק מסכסו — מציע לו מר שלוש לתת מגרש על הריכנען, בתנאי שיוסיף את ערוף הכסף ממה שמגד רש זה שיה, אולם לפי דעת מומחים אין מחירי המגרשים על הריכנען שיום את הכסף שמר שלוש דורש בעדם. מכל הנ"ל מתברר, שהקונים הספידו מכל העסק וכמר שלוש מרווח ממנו, אולם פעם הבטיח מר שלוש לסדר בירור צבורי לכל הענין ולא סידרו, ה"דבר" מיום 1 לחל אוגוסט ש. ז. הזכיר לו במאמר כי בירור צבורי נחזק ומיעול — אולם אין קל ואין עונה.

כדאי, מאד כדאי, שמר א. שלוש ימלא את הבטחתו ויתן לדבר להתברר באופן צבורי למען לא ימישירו לערבב את שמו, שם עסקן צבורי ואדם חשוב ביישוב, עם כל מיני שמעות ואשמות, מסביב לקלחת אומללה זו ששמה "רמת-תקוה" בבנק "מוריה"...

לנין קרנסקי גרינבוים ורוטשילד גרמו למהפכה הבולשנית, שנתמכה בכספי...הסוכנות היהודית מספר "השטירמר" של יוליוס שטרייכר

בארון רוטשילד, ואלה החליטו להכריז מלחמה עולמית. למה היו מעונינים אלה במלחמת העולם? ה"שטירמר" יודע לתרץ: גם את זאת: למען תפרוץ המהפכה הבולשית ביהודים, ומי יודע לקמפכה זו? לנין וקרנסקי, קר, טרוצקי, יצחק גרינבוים (כה כתוב שחור על גבי לבן) חרב גורדון ורוטשילד, ואת התמיכה הכספית לצורך זה נתנה... הסוכנות היהודית: (בשנת 1917!)

לפי דברו ה"שטירמר" נולד לנין, שכידוע נולד בעורמו דם מונגולי, כי... "מלמלר" יהודי בעיר סימביר-סק — עיר מולדתו של לנין, המלמלר" שבא אל עיר זו "הרביני תורה לילדי יש-ראא בא ביחסים עם אשה קאצאפית וכה נולד לנין. **מי גרם למלחמת העולם?** ישמא סבורים אתם כי מאקדונל, מי ישהיה נשאי מפלגת העבודה בביר-ניה, הוא אנגלי — אינכם אלא טועים. גם מוצאו מיהודים, אולם כזה לא ר: העלון העלוב של שטרייכר יודע לספר, כי בתחילת שנת 1914 נפגשו בבואר, בננו של המלמד מסימבירסק, הממזר היהודי השני מאסאריק, אקדונל ו...

השכונה שחדלו לירות בה

שכונת „התקוה“, שנתפרסמה בימי המאורעות לא פחות מאדום אכיבה בימי מלחמת הכיש

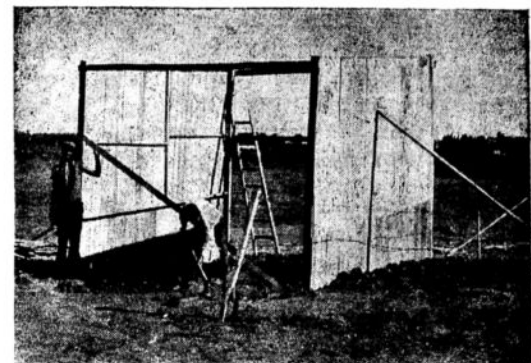
לפני שנתיים רעו עזים במקום השממה...

במקום שם הייתה שממה ורק עזים מצד אי להם עניין בו. בלחכם את העשב השד דוף — מתנוססת כיום שכונת „התקוה“ עם בנותיה „עזרה“ א' „ב' וג' שכונה זו נמצאת לא רחוק מתל-אביב. מוקפת פרדסים ערבים, ששכונתם לא היו תה נעימה ביותר בימי המאורעות. לילה לילה ירו על השכונה מכל הצדדים. תיש בית התרגלו כה לירות אלה עד כי היו עינים לשואלים בטלפון: „מה נשמע?“ — עדיין לא כלום!

— אולם הן יורים עליכם!
— עיד לא התחלנו לספור. לפני היריה המשמים אין אני שמים לב להם...

3000 איש

מהיום כיום את האוכלוסיה של „התקוה“ רק לפני שנתיים הוקם הצריף הראי שין במקום וכיום מתנוססים בתים לתפי ארת, כביש עובר וחוצה את „השכונה“ ומקשר אותה עם תל-אביב „הסביבה“ יביום רביעי שעבר הונח גם היסוד לבית הכנסת, בנוכחות הרבנים הראשיים וקהל יוזמנים רב.

הצריף הראשון

אין יורים יותר ב„התקוה“

אך למראית עין לא נשתנה דבר בשכור זה. כי גם בימי המאורעות התנהלה כה העבודה בלי הפרעות. מלאכת הבנין לא נפסקה אף לרגע. ועם התגבר מטר היריות — היו התושבים משתטחים תחת המטות, בל יפגעו בהם כדורי האויב. והיו ממשיי כים את שנתם — שנת אנשים עמלים. רק אלה ששמרו לפי התור היו ערים במשך כל הלילה.

שכונת „התקוה“

הולכת ומתפתחת לרובע עירוני של תל-אביב. פרבר גדול רחב ידים. יש בה תחנת משטרה, שנקבעה בימי המאורעות, בית הכנסת הולך ונבנה והשכונה היולכת ומתרחבת.

המכבש מתחיל בסלילת הכביש

כשניגש מר צ'ונסקי, בעזרת היה יאמר פולסקי וד"ר רחנברג לייסד את השכונה „התקוה“ — לא נשקפה תקוה רבה להתפתחותה. אך מרצם של המייסדים יאדהת המתישבים, רובם בני עדות המזרח, הצעידו בצעד ענק את השכונה.

אין יורים יותר ב„התקוה“

שהתפרסמה פרסום עגום בימי המאורעות. קרבנות אחדים נפלר על גבולותיה. אך תושביה לא נרתעו ממצודתם שרכשו. „התקוה“ לא איכזה אותם. הם נשארו איתנים על עמדתם וממשיכים לבנות ולשפר את השכונה, שרק תמיל ארב שם המות מאחור כל גדר יעץ...

הכביש מתל אביב לשכונה

משופט

שכונת „התקוה“ כיום מאוכלסת 3000 איש

על יד תחנת המשטרה

הגאפירים של השכונה בשעת מנוחתם

אפילו „גזח“ יש כבר בשכונה

(בתמונה מר צ'ונסקי (מצד שמאל) ומיכ"ר השכונה)

כשהגורל כותב רומאז... טראגדיה מזעזעת של שופט-חוקר אב מעלה את בנו לגרדום, מתוך מלוי חובתו

החיים — אימר פתגם ישן — הם הרוב מניסיון הגדול ביותר. הם יוצרים לפעמים ספרים כה דמיוניים ורימניים כה פנטסטיים שרק אמן מצליח למסור אותם בצורה כל כך משכנעת שתתקבל על הדעת.

ורק בזה מתבאר העובדא. שעל פי רוב הספרים האמיתיים "הם הפחות מיוצגים בספרות. גם ספרנו, שאנו מביאים להלן, נמנה על אותו סוג הספרים, שיצא, כביכול, "מפיו עט" של שר החיים.

אילו היה ספרנו דלוקמן נולד ומתהיה במחו של סופר, כי אז היה נכתב בצורה אחרת לגמרי. הסופר היה משנה את מיפנה ומשפרהו, ובמקומות אחדים היה ידא ומתייק את פסק הדין האמורי. שונים לגמרי הם דרכי החיים. אין הם משתמשים באמצעים כאלה שר החיים הקובע את גורלם של בני אדם, הוא אכזרי ורואינו יודע רחם.

גבורו הראשי של ספרנו הוא ז'אן לאברוד, שישט מן המפורסמים בצרפת. לפני שנה, בערך, עבר השופט דגן לפני סיה באופן בלתי מקוהו. היה זה חיי בדין דות בכפר נחא אחד בסביבת מרסיי.

האנשים של ראוהו מופיע בחברתו. היא היה מכונס לתוך עצמו, מתבודד ושתוק. תושבי הכפר הקטן התרגלו לראות בוקו, השבור, והמתור בלילכותיו, אדם שסוד גדול ונורא מכבד ומעיק על נפשו. אך את מהות הסוד לא ידעו.

לפני ימים אחדים התרחש דבר, שקרע את לוט הסודית מעל פני הזקן האוכלל. בבוקר אחד מת משבח לב השופט החוקר לשעבר ומעונן המכתבים שהשאיר אחריו התבחרה ונדעה הטרגדיה האיומה אשר החישה את מותו.

קורא העתונים בצרפת זוכרים היטב את ההתקפות שנעשו לפני שנה, בערך, בדרכוה של צרפת ואשר הטילו את איי מתן על תושבי אותו החבל. חדשים על חדשים השתללה במביבה היא כניסיה קטנה בת חמשה ליסטים, שהסתפקו בתחילה במעשי גנבה קטנים, אבל לאט לאט הפכו לליסטים נדבכים ותקפו מן המארב סוחרים יורדים, שנסטו לא עברו ליתנים על כבישים הבטחים של הדיסטצרט. המשטרה היתה חסרת אונים ולא הצליחה בשום אופן לתפוש את הכניסיה המסוכנת. נוסף לזה הכבידה עוד העיב דה, שפני הלסטים היו בשעת "עבירותם" מכסים מסוה, באופן שהנסדדים על ידיהם לא יכלו למסור אתריכך פרטים כל שהם אי סימנים, בנוגע למראם של השודדים.

במשך הימים התחילה הכניסיה לפתח את פעולתה המסוכנת בקנה מידה רחב ולא נרתעו ולא נמנעו משפיכת דמים ומעשי רצח הנעשים ביותר.

קרובים הראשון היה בעל תחנת קפה עשיר, שנהרג ונשדד על ידם באופן אכזרי.

סעבור ימים מספר הדיעו העתונים שהב על רצח זוג צעיר, שבלה את יחיהו חדש בדורים צרפת. אחר כך נאל לקרובן חילי משחזרה, שהרגוהו על ידי בית ברזח

עומד על פרשת דרכים, וגולו ממנו את כספו. בין הקרבנות נמצא גם שליח הדר אר, שהיה רכוב על אוטונו, נושא טלגרף מה לכפר הקרוב שודדו הדרכים חשבו למצוא אצלו כסף הרגוהו בירוה מן המארב.

משטרת דרום צרפת השתמשה בכל האמצעים העומדים לרשותה כדי לגלות את עקבות השודדים המסוכנים, גייסה כמעט את כל כחות הבסתחן שלה, אולם החקירות לא העלו כל תוצאה ממשית. החפישים נסתיימו אמנם במאסרם של השודדים אחדים, אך הללו הצליחו כעבור שעות מספר להיכיח את האליבי שלהם. אחרי שמשטרת דרום צרפת הרגישה את אולת דיה, הזמינה לעזרה בהמשך החקירה את הבולשת של מרסיי.

שוטריהרש המעולים ביותר של עיר הנמל החמנו לגלות את המרצחים הוריי זים, אשר הצליחו אחרי כל מעשי רצח לשטשש את עקבותיהם. אך הבולשת המרסלית לא הכזיבה את התקוות שהלו בה, ותוצאות חקירתה לא איחרה לבוא. באחד מבתי המרוח שברובע הנמל של מרסל נאסר על ידי הבולשת המקימית מלה בשם גסטון דלמר, שהיה מעורר חשד על ידי מובזנתו המתמיהה.

החשד גבר בלב הבולשים לאחר חקירה ראשונה, שגסטון לא ידע לציין את מקור רות הכסף שנמצא אצלו. אחרי עריכת חפישים בבית המלה לשעבר, מצאו גם בגדים ספגיו דם. מלבד זה התברר שבשעת היצאה לפועל של הרציחות המדויות רות לא היה גסטון במרסיי. המלה החשד הכחיש אמנם את השתייכותו לכניסיה, אולם המשטרה החליטה להביא אותו לפני השופט החוקר, והשופט החוקר היה ז'אן לאברוד.

המפנה הבלתי צפוי...

השופט החוקר שבגורלו נפל לברר את הענין הפלילי המסובך — התעמק באופן יסודי בכל הכתבים שהיו מצורפים לחיקוי של החשוד גסטון.

המלה לשעבר הובא לפניו פעמים אין מספר, עייף אותו בכל מיני ענינים, חקרו פהו בשאלות מכל הצדדים, אך לידיו הור דעה לא הצליח להביאו. ויבדי המשטרה לא היו הוכחות מספיקות לחייב את גסטון דלמר.

באותו הזמן, בשעה שהחקירה נמצאה בעצם תקפה, והבולשת עבדה בקדחתנות אלשנית — בא המפנה הבלתי צפוי.

על כתבתו של השופט החוקר ז'אן לב' רוד נתקבל מכתב בעלום שם, שבו מדייע לו אחד מחברי הכניסיה, כי גסטון הנאסר היה אמנם חבר באגודת המרצחים, אך ברציחות לא השתתף אף פעם. שמו האמיתי של הרוצח העיקרי — מדויע כיתוב המכתב — הוא פייר פאבר, המתגורר בר במרתף אחד הנמצא ברובע הכנזרים של העיר ליאן.

בין השאר מדייע הכותב האנונימי, שהוא אחד ממעריציו הגדולים של השופט החוקר, ורק משום כך החליט לסייע על ידי ידיעותיו לברור האמת בענין הכניסיה. איננו רוצה — כותב בעל המכתב — שמבית דיני של ז'אן לברוד יצא מש

פט מות נגד אדם חף מפשע. מיד אחרי קבלת המכתב הוציא השופט החוקר פקודת מאסר נגד פייר פאבר, ובמשך שעות מספר הצליחו השוטרים לתפוש את הרוצח במחבואו וליאן. לחשי תוצאותם הגדולה לא הראה כל התנגדות בשעת מאסרו.

במשפט שנערך על שופטים מרשעים נגד פאבר הודה הנאשם על כל פשעיו, קבל על עצמו את אשמת כל מעשי הרצח שטפלו עליו, ורק דבר אחד לא היה נשט לגלות את מקום מחבואם של שלשת חברי הכניסיה, שעקבותיהם לא נודעו עדיין למשטרה. השופטים המרשעים דני את פאבר למוות על המערפת ועיד באותו יום הוחזר ראשו. גסטון, ושאר חברי הכניסיה, שנשפטרה אחרי מות מנהיגם, נאסרו גם הם ונשלחו לאיי השדים.

השופט החוקר עבר לפנסיה... דעת הקהל הצרפתי עדיין לא נרגעה וחד המשפט הסנסציוני בקרב הצבור הרחב לא השתתם עדיין, בשעה שבע תונות הצרפתיות הופיעו טלגרמה בדבר העברתו לפנסיה של השופט החוקר ז'אן לאברוד, התמתן שעוררה ידיעה זו בכך רחבי צרפת היה מובן מאליו, אף אחד לא יוכל היה לנחש מה הוא חשבה שהי ניעה את שופט בן החמישים לבקש את העברתו לפנסיה, דוקא בשעה שהגיע אל השלב הנכונה ביותר בסולם חייו. מיד אחרי עברו לפנסיה, עזב ז'אן לאברוד את מרסיי ועבר לגור לכפר

קטן ונדח שבסביבת עיר הנמל. תושבי הכפר היו פוגשים בו פרקים על חוף הים ימימים ליום נפלו פניו והאיש נעשה שבור ורצונו. ובראשו נזרחה שכיבה פניו. הרושמי הקמטים וערוצי סבל, העיר דו על סוד גדול שחיה מכרסם את לבו, אך ז'אן לאברוד שתק, ואת הסוד שמר בלבו.

המכתב שנמצא בעזבונו מנלים את הלזט מעל פני הטרגדיה: התברר שפייר פאבר היה בנו החוקי של השופט החוקר ז'אן לאברוד ידע את זאת עוד בשעה שהגיע לידו המכתב האנונימי שכתבתו היה... פייר פאבר בעצמו.

אשת השופט עזבה את בעלה לפני כעשר שנים, וברחה עם ברנש שהתאהבה בו. היא לקחה אהה גם את בנם הקטן פייר, שהיה נושא אחר כך את שם המשפחה שלה, האם מתה. הבן התנון במשך שנות תמותו יורד מטה מטה במדון הון ההשתחה והנזון.

העובדה הספליאה שפייר פאבר הסגיד את עצמו למשפט מתבאר על ידי זה, שהבן בטח בלבו האבחי ירחים של האב, שיתגבר על רגשי החובת.

אולם הבן טעה. חלב האבהו לא התערר. רר החוקר הקר מלא את חובתו. הוא שלח את בנו לגרדום. אך סבלו הנפשי עורר בו שאט נפש בעבדותו, הוא ביקש להעבירו לפנסיה. תולעת הסבל הביאה לו את המות הגואל.

אמר עזמות

(סוף מעמד ר')

לעתה, בקי יותר בלונדון ויש לו מחלה כיום שם בחלונות הגבוהים, עוד כנסתיי האחרונה, ואולם אין מול לאנגליה: עד שלא באו כאן לידו הסכם בין שני המדינות עמדים לתוך, והנה הודעה בלונדון שם בלונדון וסדר בעצמו את הענין על הצד היתר טוב.

ותבל, באמת... וליכא מידא דלא רמיוא בניטריקו, והא ראוה: הן זוכרים אתם בראי את רשומת הבחירות, שהגיע המנוח דיוננף לבחירות אחרונות של מועצת העיריה בחא: לדעתם, בקי יותר בלונדון ויש לו מחלה כיום שם בחלונות הגבוהים, עוד כנסתיי האחרונה, ואולם אין מול לאנגליה: עד שלא באו כאן לידו הסכם בין שני המדינות עמדים לתוך, והנה הודעה בלונדון שם בלונדון וסדר בעצמו את הענין על הצד היתר טוב.

ותבל, באמת... וליכא מידא דלא רמיוא בניטריקו, והא ראוה: הן זוכרים אתם בראי את רשומת הבחירות, שהגיע המנוח דיוננף לבחירות אחרונות של מועצת העיריה בחא: לדעתם, בקי יותר בלונדון ויש לו מחלה כיום שם בחלונות הגבוהים, עוד כנסתיי האחרונה, ואולם אין מול לאנגליה: עד שלא באו כאן לידו הסכם בין שני המדינות עמדים לתוך, והנה הודעה בלונדון שם בלונדון וסדר בעצמו את הענין על הצד היתר טוב.

כה היו נוסעים בימי המאורעות לשכונת "התקוה"

תחת מסוה של "תרבות הגוף"

הצליח נבל לתפוש ברשתו צעירות תמימות

כיצד נתגלתה השערוריה ?

כרו מיל ליד — סחורה עוברת לסוחר — לספק את תאוותם השפלה של אנשי חולניים.

ה"אמן" סוחט כספים

כשבא מד ליהמאן אל גולדשמידט והציע לו לנמור את הענין בשקט, בתי נאי שימסור לידו את הניגאטיבים של תמונות קרובות — דרש ה"אמן" סך 150 לירות.

אחרי משא ומתן ארוך השתוו על סך 100 לירות, ומד ליהמאן נתן ל"א" מן "צ'ק על הסכום הנ"ל לבנק ל"ח-ק-אות ובנין". אולם הצ'ק ניתן לפרען רק כעבור חודש ימים.

המשטרה מתערבת

מיד הודיע מד ליהמאן למשטרה את פרטי הענין, וזו נגשה לחקירה. גולדשמידט, "הריח" כי הענינים אינם כשורה ומחר להסתלק. אך המשטרה לא הרפתה מעקבותיו וערב אחד נחפש ונלקח לבית-הכלא.

החוק עשה את שלו. הנבל ישא את ענשו ויגורש מן הארץ. אך אופן עבודתו והצלחתו ברכישת אימון בקרב ה"גוים" ידועים וצריכים להדאיג את הצבוריות הארצישראלית ולמען ירצו למנוע בעתיד את קיומם של ספוסים ממין זה.

נחום זהבי

ע"ה"ד" ברחוב הירקון. זה נתן לו את האפשרות להזמין את קרבנותיו, צעירות תמימות ויפות. לתוך ה"אגלית" שלו ברחוב אלנבי, והיה מדבר על לבן להצטיין לפני השיטה של "תרבות הגוף". הצעירות היה משלם מלידה ועד שתים לכל תמונה.

עסק מכניס

זה הלך וגדל. התמונות נשלחו לכל העורב, הופיעו בעתונים מסוג דיו בערפת, וזלזולות-דאר עם הצלומים נמ

לו צלמו נעשו. לפי שיטת "ה ת ר ב ו ת ה ג ו י ת", כלומר בלי כל כסוי לגוף.

תחת מסוה מועדון ספורטיבי הצלם התיידד עם הקפיטן גולדמאן מראשי המועדון הספורטיבי, ע"ה"ד" והיה מצלם את תרגילי המועדון, את בית הספר לרכיבה על סוסים ותלמידות. לאט לאט רכש את אמונו של הקפיטן גולדמאן וזה הרשה לו אפילו לקבוע את הלוח הראות של הצלמניה במועדון.

העתונות היומית פרסמה בקצור נמרץ את הידיעה הבאה:

"צעיר שנאשם במעשים מגונים הובא למשפט ונידון למאסר 3 חרשים ולתשלום קנס בסך 50 לא"י. כן המליץ השופט לגרשו מן הארץ."

אולם מי נילה את השערוריה שגשגה על ידי מנוול, תחת מסוה של "תרבות גופנית"? וכיצד נעשה הדבר? — כל זה לא נודע בצבור. והכל, כי מוטב שידע הקהל את הנעשה למען לא יוכלו נובלים ונבגים אחרים לפרוש את רשתם, כשם שעשה זאת הצעיר גולדשמידט.

הראשון שמסר למשטרה

בתל אביב נמצא מוסד הנקרא "שרות תולעים". מנהל המוסד הזה הוא מד ליהמאן.

ולו שארית-בשר בתל-אביב, נערה יפה וצעירה.

יום אחד באה הצעירה אל מד ליהמאן מאן קרובה וסיפרה לו מתוך דמעות, שהיא נפלה בידי נבל, הבקש להורידה שאולה.

מתוך חקירה נתברר, כי אדם אחד בשם גולדשמידט, צלם-אמן, הצליח לשכנע בחורות צעירות להצטלם אצ-

פנת הצחוק

בין סופרים

- השמעת מה שקרה ליהמאן החדש של ידידו ?
- לא. וכי מה קרה ?
- תאר לנפשך: בני הקטן זרק את כתב היד לתוך התנור ושרפו.
- לא ייתכן. אינני מאמין.
- ?
- הן הקטן איננו יודע עדיין לקרוא...

רמקול

- מנין ידוע כי בימי אדם הראשון כבר היה קיים רמקול ?
- הן כתוב במפורש: ויקח אחת מצל-עתניו ויברא את האשה...

בבית הספר לילדי נייטיוון
המורה: — שני ילדים מצאו 5 תפוחים ולא יכלו לחלק ביניהם שוה בשוה. במקרה עבר שוטר בריטי שחלק להם חלק כחלק. כמה קבל כל ילד ?
אמנון: — חצי תפוח !
המורה: — לא נכון. הן שני הצאים אחוים תפוח אחד. ומה בדבר שאר התפוחים ?
אמנון: — את השאר לקח האנגלי.

יודע לנצח

- מדוע להוט כזה הקהל הארצי-ישראלי אחרי הקונצרטים של ארתורי מוסקאט ניני ?
- כי הקהל מתגעגע לראות אתווד שידע לנצח...

סיגריה חדשה בעלת פיפיה מסננת-מיוצרת בשבילך בארץ-ישראל. סיגריה המזככת ומטהרת את הטבק בעשןך אותה. תענוג חדש צפוי לך כשתצית בפעם הראשונה את הסיגריה ע'דן.

הנאה רבה תמצא עכשו בעשון כי הנך טועם את הטבק הטבעי, הרענן והריחני בעברו דרך הפיפיה המסננת של סיגריה ע'דן הנבחרת.

EDEN CIGARETTES

תוצרת חדשה של הארץ תעשיית החברה הארץ-ישראלית לסיגריות בע"מ, ירושלים.

עתוננו

חוזר לתחיה אחרי הפסקה של שנים ימים. העתון חוזר לצורתו הראשונה: עתון בלתי-תלוי לריפורטז'. אין עתון זה משקיף על העובדות דרך אסקלריה של מפלגה או כת. העתון יש מש בבואה נאמנה למתרחש בחיינו. **"עתון מיוחד"** זכור עדיין אלפי קוראיו שישמחו, בלי כל ספק, לראותו בהתחדשותו. ובמקום המאמר הפרוגרא מטי המקובל והמשעמם, אנו מגישים עתון, וכל אחד ידון אותו לפי השקפתו היא.

אתון מיוחד

שבועון, מופיע בירושלים נדפס בבית דפוס לאומי בע"מ האחראי: א. שטרנבאך. המ"ס: 5. אלכסנדר זאובר, כתבת למכתבים: ירושלים ת. ד. 1166 סניף המערכת בתל-אביב: רחוב שיינקין 42 קומה ב'.

ההפצה בידי ת. גולדשמידט, תל-אביב; הקליטאות: צ'ינקורסיה י. רינדזוסקי תל-אביב, דרך יופת-אלנבי. הצלם: בלוסינגר, תל-אביב רחוב אלנבי.